

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megnyílt rés**

1. A törölt regiszter

Cső-Mária

A szervizalagút nyirkos homályában a szellőzőrácsok felől áramló hűvös levegő olaj- és ózonszagot hordozott. János visszahúzta a reteszt, hogy a szűk rés elzárja a mögöttük sistergő elosztódobozt, de az átjáró szélén egy guggoló alak árnyéka vetült a csupasz betonra.

Őrszem-3 a fal tövébe lapulva szorította magához a lekapcsolt azonosító modult. A mellkasán lévő vészjelző lámpa ritmikusan, de gyengén villogott. Rémült tekintete váltakozva tapadt Jánosra és a füstölő folyosóvégre. Ha a rendszert újraindítják a központi vezérlőből, a selejtezési protokoll automatikusan lezárja a szektort, és a hátrahagyott őrszemet nemes egyszerűséggel leválasztják a hálózatról.

– Nem mehetsz vissza – mondta János halkán, miközben Alindát és a nagymamát a csővezetékek mögötti vakfoltba terelte. – Ha az automatika észleli az áramkimaradást, az első dolguk lesz kitörölni a regiszteredet.

– A protokoll... a protokoll hiányt jelent – szaggatottan suttogta Őrszem-3, miközben fémujjait a falrepedésbe fúrta. – Elveszítem a kódomat. Mi lesz velem?

Alinda egy lépést tett felé, s tekintete a reszkető szerkezetre szegeződött. A nagymama csöndben megragadta a lány vállát, tudva, hogy a döntés pillanata nem tűr halasztást: vagy otthagyják az elavult egységet a megsemmisülésnek, vagy magukkal húzzák a kolónia feltáratlan mélységeibe.

2. A vérvonal jövője

Nap-Imre

János nem habozott sokáig: határozott mozdulattal megragadta Őrszem-3 rozsdás fémkarját, és maguk után húzta a megszeppent gépet a mélyebb, lefedetlen szervizalagútba. A megrekedt füst és az ózonszag lassan elmaradt mögöttük, ahogy a vakfoltot jelentő járat sötétje magába fogadta a kis csapatot. Ahogy haladtak a nyirkos szellőzőaknáknak mentén, a Nagymama finoman Alinda vállára tette a kezét, tekintetében a régen látott napfény emléke derült fel.

– Anyád pontosan ugyanígy állt ki a gyengébbekért – suttogta a Nagymama, miközben

áthajoltak egy alacsony vízvezeték alatt. – A családuk sosem illeszkedett teljesen a kolónia gépies rendjébe. Édesapád finomműszerész volt a hármaskörben, aki még hitte, hogy a pedálok hajtása mögött a szabad világ energiája lappang, édesanyád pedig a fülkék között gyűjtötte az öregek emlékeit a kinti égről.

Alinda szeme felcsillant a félhomályban. Bár a szüleit még kisgyermekként veszítette el egy korábbi szektorlezárás idején, most először érezte, hogy a benne élő melegség nem csupán véletlen: a családjától örökölt hit és törődés formálja minden döntését. A lány önkéntelenül megragadta a nyakában lévő kis medált, amelyben apja egyetlen megmaradt sárgaréz alkatrésze pihent.

– A családok mindig tudta, hogy van kiút – mondta János, bizakodó pillantást vetve a lányra, miközben a távoli gépek zúgása fojtottá vált. – Anyád vallotta, hogy a kolónia nem a végállomás, hanem a híd a régi és az új világ között. Ez a szikra él benned is, Alinda.

Őrszem-3 vészjelzője lassan ritkult, fémes mozdulatai csendesedtek a lány jelenlétében. A családi örökség reményt adó súlya alatt a kis csoport megállíthatatlanul haladt tovább az elfeledett járatok mélyébe.

3. A megnyílt rés

Nap-Imre

A szűk szervizalagút falán egy rozsdás hangszóró csattant fel: L656 gépies, torzított hangja törte meg a sötétséget. A hálózat túlterheltsége ellenére a rendszer észlelte János pirosra váltott azonosítóját, és azonnali reteszelést rendelt el a szektorban. Egy vastag, acél zárólemez csikordult meg felettük, és lassan megindult lefelé, elvágva a továbbvezető utat a mélyebb járatok felé.

– Menjetek tovább! – csattant fel János, hangjában kétségbeesett haraggal. – Velem nem juttok át! A kódomban piros, az én jelenlétem miatt zár le az egész folyosó!

János vissza akart fordulni a sötétbe, hogy magára vonja a közeledő őrszemek figyelmét, de Alinda rávágott és megragadta a férfi karját. A lány szeme dühvel és hajthatatlansággal égett a félhomályban. Nem volt hajlandó átengedni őt a gépies végzetnek.

– Nem hagyunk itt! – vágta rá Alinda élesen, rászorítva ujjait János ruhájára. – A gépek

számon tartanak minket, de mi nem alkatrészek vagyunk. Ha most lemondunk rólad, semmivel sem vagyunk különbek a pedálokat hajtó automatáknál!

A Nagymama sem habozott: Őrszem-3 fémkarjára csapott, megparancsolva a megszeppent gépnek, hogy ékelje be magát a leereszkedő zárólemez alá. A rozsdás ízület recsegve feszült meg, de a nyílás elég nagy maradt ahhoz, hogy átpréseljék magukat. János Alinda tekintetébe nézett, és a lány szilárd dühében megértette: az emberré válás nem a pusztta túlélésről szól, hanem arról a döntésről, hogy senkit sem hagyunk hátra.